

hurtigt, eller jeg maa maaske have udtalt mig mindre klart. Hvilken Forklaring der er den rette, skal jeg ikke kunne afgøre. Men naar den højtærede Minister lægger mig i Munden, at jeg har omtalt Satserne fra 1916 fra et Tidspunkt, da vi havde Ansvar, som værende urimelig lave, vil jeg betro den højtærede Minister, at derom har jeg ikke sagt et eneste Ord. Jeg har hævdet, og med Rette, at Loven af 1916 ikke er blevet til som en Kriselov, den hvilede paa Lønningerne og Forholdene fra Normalaaret 1914. Jeg vil bede den højtærede Minister lægge Mærke dertil, for det er rigtigt, og saa undersøge, hvor langt vi er fra normale Tider nu. Saa faar den højtærede Minister et bedre Billede end ved at gaa den lange Vej over 1920, der intet viser.

Den højtærede Minister sagde, at jeg beskæftigede mig ikke med Enker med Børn. Det maa være undgaaet den højtærede Ministers Opmærksomhed, for det gjorde jeg netop. Jeg sagde, at jeg fandt den foreslaaede Vej uheldig og ufarbar og anviste en anden, men det er jo muligt, at det ikke passer den højtærede Minister at vandre den.

Den højtærede Minister oplyste mig dernæst om, at Statsulykkesforsikringen er ophævet for et halvt Aar siden. Det glæder mig at høre det, men saa forbavser det mig unægtelig, at den højtærede Minister — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et lille Stykke af § 6, sidste Stykke — der skriver: „Den i § 49, sidste Punktum, omhandlede midlertidige Medhjælp i Arbejdsgiverens personlige Hus-holdning er forsikret i Statens Ulykkesforsikring“. Den højtærede Minister anvender altsaa der en kær afdød som en Institution, der kan overtage en Forsikring for en Part af dem, der omhandles i Loven. Hvordan kan det ske? Nu vil den højtærede Minister maaske sige til mig: Du staar blot og agiterer, jeg vil slet ikke svare — saadan sagde han jo om forskellige andre Realiteter, jeg fremdrog. Det er en let Maade at komme uden om det paa. Jeg vil gerne vide, om Statens Ulykkesforsikring er ophævet eller ej. Paa det Finanslovsforslag, der nu foreligger til Behandling, findes der opført Penge til Embedsmændene, og her i dette Forslag henvises der til en Mission, som denne Statsulykkesforsikring skal have ogsaa under den nye Lov. Om dette kunde jeg ønske Klarhed, et flot Svar er mig ikke nok.

Den højtærede Minister omtalte ogsaa Blyforgiftningen. Det var overflødigt i og for sig at sige mig, at den var gaaet stærkt

tilbage paa Grund af de hygiejniske Forhold, det havde jeg selv sagt. Men den højtærede Minister sagde, den spillede en meget ringe Rolle. Den spiller altsaa dog en Rolle, og det er mig ligegyldigt, hvor faa der kan komme ind under Loven og faa Erstatning, fordi de er ødelagt ved Forgiftning, de bør i alle Tilfælde have Erstatning, medens de i dette Øjeblik ingen faar.

Den højtærede Minister omtalte ogsaa Fristen i § 13, men røbede derved, at han ikke havde forstaaet, hvad jeg mente. Jeg har ikke med et Ord sagt, at jeg ønskede Fristen forandret. Jeg har ønsket Ordet „godtgøres“ erstattet med et andet Ord, der ikke var saa skarpt og ikke krævede saa bestemte Beviser, som det anvendte Ord forudsætter. Angaaende det Tilfælde, jeg omtalte, tillod den højtærede Minister sig at sige, at den tilskadekomne var jo blevet overordentlig human behandlet. Javel, tilfældigvis, fordi Selskabet frivilligt indlod sig paa noget, som det kunde have sagt nej til. Der er saa vist ikke Tale om, at man fra noget andet Sted har set paa denne Sag, saaledes at den kunde blive human løst.

Jeg stillede endelig et Par Spørgsmaal til den højtærede Minister, som han naturligvis ansaa for ganske forfærdelig agitatorisk Stof; men ikke desto mindre tillader jeg mig at stille dem igen: Hvorfor skal Erstatningen i visse Tilfælde være mindre efter dette Lovforslag end efter Loven af 1898? Hvorfor skal Dagpengene være 30 Ø. mindre for en Indtægt af 900 Kr., og hvorfor skal Dødsersatningen for en Indtægt af 800 Kr. være 480 Kr. mindre end efter Loven af 1898? Det er Realiteter højtærede Minister; det er ikke Agitation. Det var dog ønskeligt, om man fra selve Ministerbænken fra den Mand, der har Ansvar for dette Lovforslag, kunde faa Svar paa, hvad Grunden er til, at man foretager disse Nedsættelser. Det kan dog ikke være Parikronens Skyld.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Mads Larsen: Den højtærede Minister siger, at Ansvarsforsikringen vedrører ikke denne Lov. Det var jeg i og for sig godt nok vidende om, men der er dog den Sammenhæng, at Præmien for en tegnet Ansvarsforsikring opkræves sammen med Præmien for den lovpligtige Ulykkesforsikring. Derfor ønskede jeg at benytte Lejligheden til at faa konstateret, om man fra den højt-